

och värdera plantsen, allt mot de afgifter, som kunna böra erläggas och som betalas af inlemnaren;

att Myntverket utfärdar öfver det inlemnade guldets bevis, särskildt för hvarje plants, upptagaende att plantsen blifvit af viss person för Riksbankens räkning till Myntverket inlemnad, samt plantsens märke, halt, vikt och värde i rikets mynt, utan afdrag af myntskatt eller andra afgifter;

att guldets, utan bestämmande om dess användning, får hos Myntverket qvarligga för Riksbankens räkning kostuadsfritt under en tid af en månad, men öfver denna tid endast mot den afgift, som Kongl. Maj:t finner böra fastställas, och att Riksbanken mot aflemnande af depositionsbeviset eger bestämma, om guldets skall myntas eller till Riksbanken utlemnas för annat användande.

Stockholm den 8 Maj 1875.

N:o 32.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 5 Maj 1875.
— — — — Andra Kammaren den 8 — —

Riksdagens underdåniga Skrifvelse, angående villkoren för tillverkning och för försäljning af brännvin.

(Bevillnings-Utskottets Betänkande N:o 2 och Memorial N:o 5.)

S. A. K.

Efter pröfning af de vid Riksdagen gjorda framställningar i afseende å nu gällande författningar, angående villkoren för tillverkning och för för-

säljning af bränvin, har Riksdagen, som icke funnit någon ändring i afseende å den förstnämnda af dessa författningar erforderlig, ansett nedannämnda förändringar böra vidtagas uti förordningen angående villkoren för försäljning af bränvin, nemligen i:

§ 12.

Till förekommande af den obestämdhet och möjliga anledning till misstydnung, som genom bibehållande i denna § af uttrycket "nuvarande egaren" förefinnes, har Riksdagen ansett lämpligt, att detta uttryck förändras, så att detsamma må komma att utmärka den, som var egare till gästgifveriet den tid 1873 års förordning, angående villkoren för försäljning af bränvin trädde i gällande kraft, samt för den skull för sin del beslutat, att momentet 1 i denna § skall erhålla följande lydelse:

Har för gästgifveri å landet vid den tid, då nämnda förordningen den 18 Januari 1855 angående villkoren för försäljning af bränvin och andra brända eller destillerade spirituösa drycker blef till efterlefnad gällande, utskänkningsrättighet utföfvats och sedermera icke upphört; då må samma rättighet, så framt den icke varder uppsagd eller förverkad, fortfarande tillgodonjutas, dock endast af den, som, då Kongl. Förordningen den 26 Augusti 1873 angående villkoren för försäljning af bränvin blef till efterlefnad gällande, var egare till sådant gästgifveri, och af hans hustru, så länge någon af dem lefver och gästgifverihållningen vid samma gästgifveri själf eller genom annan behörig person besörjer.

§ 21.

Sedan de vissa gästgifverier tillerkända utskänkningsrättigheter i följd af den genom Eders Kongl. Maj:ts nämnda förordning den 26 Augusti 1873 angående villkoren för försäljning af bränvin vidtagna förändring uti § 12 lidit en sådan inskränkning, att samma utskänkningsrättigheter icke vidare kunna tillika med gästgifveriet på annan person öfverlätas, förefinnes numera, hvad dessa gästgifverier angår, intet undantag från det förbud momentet 2 i denna § innehåller mot öfverlåtelse af sådana bränvinsförsäljningsrättigheter, som icke äro upplåtna för viss tid: och Riksdagen har fördenskull ansett § 21 momentet 2 böra erhålla denna lydelse:

Öfverlåtelse af annan rättighet till minuthandel med eller utskänkning af bränvin vare ej medgifven.

§ 45.

Efter derom gjord framställning har Riksdagen ansett ansvarspåföljd böra ega rum för den, som utöfvar sin bränvinsförsäljningsrättighet senare å dag än medgifvet är, äfvensom att denna påföljd bör bestämmas jemlikt § 45, helst i denna § ansvar redan stadgas såväl för den, som under förbjuden tid å Söndag utskänker bränvin, som äfven för den, hvilken mot föreskriften i § 31 utlemnar bränvin, äfven utan betalning, vid tillfälle, då försäljningsrätten ej utöfvas får.

Vid den förändring, som i följd häraf skulle vidtagas, har det synts Riksdagen lämpligast att genom en allmän föreskrift om ansvar för bränvinsförsäljning vid de tillfällen då försäljningsrättens utöfvande ej är medgifven, ersätta de speciela bestämmelser i detta hänseende, som i paragrafen redan förekomma och nu borde ytterligare tillkomma. Härigenom komme paragrafen äfven att, utom de ansvarsbestämmelser den nu innefattar samt det här ofvan ifrågasatta, stadga ansvar för öfverträdelse af förbud, som enligt 26 § 2 momentet kan komma att meddelas, hvilket äfven vore i öfverensstämmelse med hvad paragrafen redan innehåller i fråga om dylikt förbud, meddeladt jemlikt 28 § momentet 3. De särskilda hänvisningarne till § 25 momentet 1 och § 28 momentet 4 äfvensom den nuvarande slutpunkten i momentet 1 blefve med en sådan redaktionsförändring obehöfliga.

Med anledning häraf har Riksdagen ansett § 45 böra sålunda förändras:

Idkar någon mindre partihandel eller minuthandel med eller utskänkning af bränvin vid tillfälle, då försäljningsrätten ej utöfvas får, eller å annat ställe än dertill uppgifvet är, eller begagnar någon, mot hvad i § 4 momentet 2 stadgadt är, ombud för bränvins utlemnande å annat ställe, än der han sin försäljningsrätt utöfvar, eller tillåter den, som icke är till utskänkning berättigad, att, då han i parti eller genom minuthandel säljer bränvin, något af det sålda på försäljningsstället förtäres eller afhämtas i mindre belopp än han är berättigad föryttra, eller förbryter sig den, som till mindre partihandel eller minuthandel med eller utskänkning af bränvin berättigad är, mot § 25 momentet 2, § 28 momentet 2 eller § 31, böte första gången från och med 30 till och med 60 kronor samt andra gången från 60 till och med 120 kronor och vare dessutom andra gången sin rätt till mindre partihandel eller minuthandel eller utskänkning förslustig.

Hvilket Riksdagen får för Eders Kongl. Maj:t i underdånighet annåla; framhårdande etc.

Stockholm den 8 Maj 1875.